

meligt, at kommunen ikke kan anvise en langtidsledig eller ung arbejdsløs et job som medhjælpende dagplejer, et arbejde, der oven i købet kan være meningsfyldt for vedkommende. Ministeren forhindrer med sit ændringsforslag også en ordning, hvor 2 nabokoner f.eks. kunne tænke sig at etablere en fælles dagplejeordning.

Den dagplejer, der stiller sit hjem til rådighed, må selvfølgelig være hovedansvarlig for dagplejen, men bistandsloven indeholder ingen krav om personaleanvendelse og ansættelsesvilkår. Det havde derfor været bedre at lade kommunalbestyrelsen selv fastsætte, hvilke personer der skulle ansættes i en dagpleje med op til 10 børn.

Når socialministeren nu kun vil godkende personer af samme husstand som dagplejere, kan man frygte, at der ikke fremover etableres så mange ordninger med 2 dagplejere, som det ville være muligt med øget fleksibilitet i ordningen. De helt ubegrundede stramminger af det oprindelige forslag vil formentlig begrænse tilgangen, idet det er begrænset, hvor mange mænd der kan eller vil arbejde som dagplejere til den forholdsvis ringe løn, der er på området. Ventelisterne til børnepasning vil således ikke reduceres væsentligt, og presset på flere institutionspladser vil formentlig øges. Da Fremskridtspartiet finder, at dagplejen er den bedste og mest fleksible pasningsordning, beklager mindretallet, at socialministeren har forringet sit ellers gode lovforslag.

Et *andet mindretal* (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af socialministeren under nr. 1 og 3 stillede ændringsforslag.

Et *tredje mindretal* (Kristeligt Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af socialministeren under nr. 1 og 3 stillede ændringsforslag og ønsker at udtale følgende:

Det under nr. 2 stillede ændringsforslag medfører, at lovforslaget forringes væsentligt.

Ministerens oprindelige lovforslag indeholdt nogle meget gode muligheder for etablering af dagpleje med flere personer. F.eks. kunne to naboer sammen passe op til 10 dagplejebørn. Efter ministerens ændringsforslag kan det nu kun lade sig gøre som en forsøgsordning. Det giver ingen garanti for en dagplejes beståen, at

der stilles krav om, at de to dagplejere tilhører samme husstand. Et ægtepar eller en mor og en søn, som sammen er dagplejere, kan lige så godt som naboer blive uenige og »gå fra hinanden«.

Mindretallet vil derfor stemme imod ændringsforslag nr. 2, men stemmer for ændringsforslag nr. 1 og 3.

På grund af den væsentlige indsnævring af lovforslaget, som ændringsforslag nr. 2 medfører, vil mindretallet undlade at stemme ved lovforslagets 3. behandling.

Ændringsforslag

Til § 1

Af *socialministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

1) I den under nr. 2 foreslåede ændring af lovens § 64, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »og andre lokaler« ordene: »i børnenes hjemlige miljø«.

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af FP, CD og KRF):

2) I det under nr. 3 foreslåede nye 2. pkt. i § 64, stk. 1, indsættes efter »personer« ordene: »fra samme husstand«.

Af *socialministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

3) Nr. 8 udgår.

Bemærkninger

Til nr. 1

Med ændringsforslaget præciseres det, at når en dagpleje etableres uden for en dagplejers eget hjem, skal lokalerne være placeret i børnenes hjemlige miljø.

Til nr. 2

Erfaringerne fra forsøgsvirksomheden efter lovens § 138 b viser, at forsøg med flere børn i en dagpleje i langt de fleste tilfælde drejer sig om, at et ægtepar sammen passer op til 10 dagplejebørn. På denne baggrund foreslås det anført i loven som en forudsætning for, at kommunerne kan oprette ordninger, hvor to dag-